

BUPL's Vilårsundersøgelse 2025

Indholdsfortegnelse

Forord	2
Pædagoger på tværs af daginstitutions- og skole- og fritidsområdet	3
Pædagogerne oplever mangel på ressourcer	3
Pædagogerne mangler tid til at arbejde med børn/unge i udsatte positioner	3
Pædagogernes tilfredshed med deres arbejdskommune	5
Tid til faglighed giver et bedre arbejdsmiljø	5
En tredjedel af de ledige pædagoger ønsker at forlade faget.....	6
Daginstitution	8
Mange pædagoger oplever ikke, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel.....	8
Mange børn må se langt efter en pædagog	9
Flere pædagoger oplever at måtte vente på rådgivning og vejledning fra PPR	11
Skole- og fritidsområdet.....	13
Mere end hver tredje oplever, at normeringer er blevet dårligere	13
Mangelfuld støtte til børn i SFO.....	14
Pædagoger giver støtte til elever med særlige behov i undervisningen.....	14
De pædagogfaglige ledere	16
Daginstitutionslederne har sværere vilkår for at udøve pædagogfaglig ledelse ...	16
Mere tid til pædagogfaglig ledelse kan forbedre ledernes psykiske arbejdsmiljø.	17
De specialiserede områder	19
Der mangler økonomiske ressourcer på arbejdspladsen.....	19
Pædagoger uden for almenområdet kan bedre bruges deres faglighed	20
Metode.....	21

Forord

BUPL's Vilårsundersøgelse handler om pædagoger og pædagogfaglige lederes rammer og vilkår for det pædagogiske arbejde. Undersøgelsen giver dermed vigtig indsigt i hverdagen på de pædagogiske arbejdspladser – både når det gælder ressourcer, tid og mulighed for at bruge fagligheden til gavn for børn og unge. Siden 2017 har BUPL gennemført Vilårsundersøgelsen årligt (med undtagelse af 2024). Undersøgelsen rummer både en række faste spørgsmål og temaer, der varierer fra år til år – fx om ventetider til PPR eller konsekvenserne af at være eneste faste pædagog på stuen.

BUPL's Vilårsundersøgelse 2025 bygger på svar fra over 23.000 pædagoger og pædagogiske ledere. Den tegner et tydeligt billede af en faggruppe med høj professionel dedikation – men også en hverdag under stigende pres.

Mange pædagoger oplever, at de i nogen grad kan bringe deres faglighed i spil, men ofte på trods af – snarere end på grund af – rammerne. Kun 4 ud af 10 har i høj grad tid til at bruge deres faglighed optimalt. Arbejdet er for mange præget af tidspres, uro og manglende kontinuitet. Det går ud over børns trivsel, pædagogernes arbejdsglæde og faget som karrierevej. Fagligheden er med andre ord helt central – også i løsningen af rekrutteringsudfordringerne.

Undersøgelsen afdækker samtidig dybtgående strukturelle problemer. Over 60 pct. oplever generel mangel på ressourcer, og mange har ikke tilstrækkelig tid til hverken børn i udsatte positioner eller til det enkelte barn. Pædagoger tvinges til svære prioriteringer og må sænke det faglige ambitionsniveau.

Hver fjerde pædagog står alene på stuen, og 11 pct. af lederne har stuer helt uden pædagoger. Det går ud over kvaliteten, faglig sparring og samarbejdet med forældre – og efterlader pædagoger med et stort ansvar og en oplevelse af utilstrækkelighed.

Minimumsnormeringerne har skabt positive forandringer, især hvor de kan mærkes i praksis. Men mange steder udhules effekten af stigende kompleksitet i børnegrupperne og inklusionskrav uden tilstrækkelig støtte.

På skole- og fritidsområdet er der store huller i sammenhængen. Seks ud af ti oplever, at støtte bortfalder, når barnet går fra undervisning til SFO, hvilket påvirker hele børnegruppen. Mange melder også om faldende eller stagnerende normeringer og manglende tid til at arbejde systematisk med inkluderende fællesskaber.

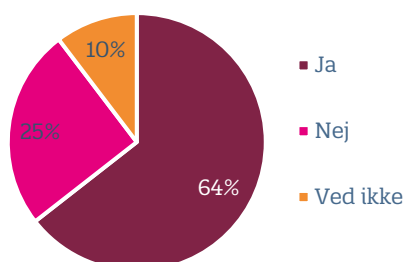
Undersøgelsen viser en tydelig sammenhæng mellem mulighederne for at anvende sin faglighed og oplevelsen af et godt psykisk arbejdsmiljø. Når fagligheden begrænses, falder arbejdsglæden – og rekrutteringsudfordringerne forstærkes. Flere pædagoger og bedre vilkår for fagligheden – herunder tid til faglig sparring – er nøglen til bedre kvalitet.

Pædagoger på tværs af daginstitutions- og skole- og fritidsområdet

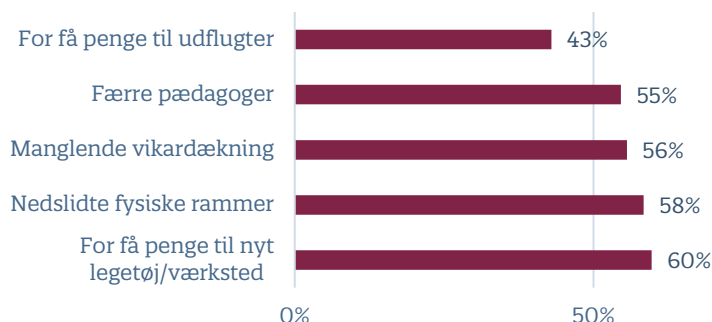
Pædagogerne oplever mangel på ressourcer

64 pct. af pædagogerne oplever, at der er mangel på økonomiske ressourcer på deres arbejdsplads. Det kommer særligt til udtryk ved, at der er for få penge til nyt legetøj/værksted og nedslidte fysiske rammer. Kigger vi på forskellen mellem områderne, peger daginstitutionspædagogerne på for få penge til legetøj (67 pct.), manglende vikardækning (64 pct.) og nedslidte fysiske rammer (59 pct.), mens skole- og fritidspædagogerne peger på færre pædagoger (62 pct.), nedslidte fysiske rammer (59 pct.) og for få penge til udflugter (53 pct.).

Figur 1: Oplever du, at der generelt er mangel på økonomiske ressourcer på din arbejdsplads?

Figur 2: Hvordan mærker i manglen på økonomiske ressourcer?

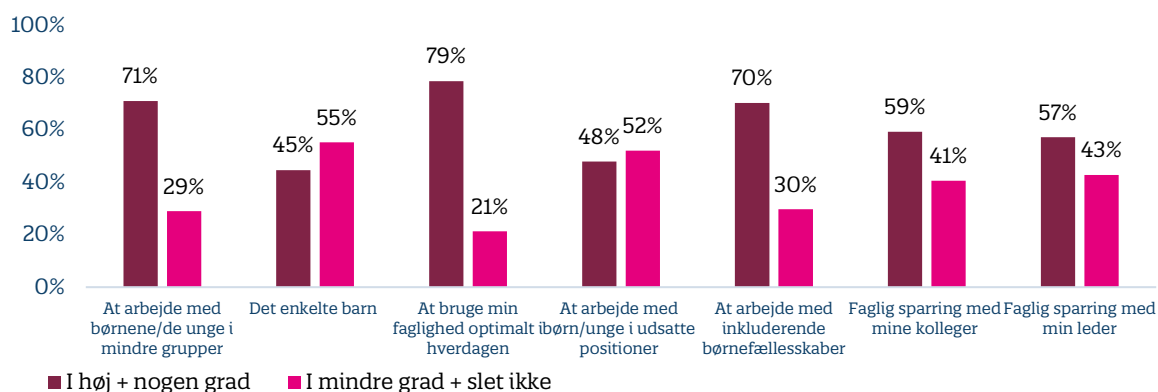

Pædagogerne mangler tid til at arbejde med børn/unge i udsatte positioner

Langt de fleste pædagoger oplever, at de har tilstrækkelig tid til at bruge deres faglighed optimalt i hverdagen. Det oplever 79 pct. Derudover oplever henholdsvis 71 pct. og 70 pct., at de har tilstrækkelig tid til at arbejde med børnene/de unge i mindre grupper og arbejde med inkluderende børnefællesskaber. I forhold til at arbejde med børnene i mindre grupper oplever flere daginstitutionspædagoger (74 pct.) end skole- og fritidspædagoger (65 pct.), at de har tilstrækkelig tid til at arbejde med børnene i mindre grupper.

Kigger vi i stedet på, om pædagogerne har tilstrækkelig tid til at arbejde med børn/unge i udsatte positioner samt arbejde med det enkelte barn, ser billedet lidt anderledes ud. Kun henholdsvis 48 pct. og 45 pct. af pædagogerne oplever, at de har tilstrækkelig tid til at arbejde med børn/unge i udsatte positioner og arbejde med det enkelte barn. Skole- og fritidspædagogerne oplever i højere grad end daginstitutionspædagogerne, at de har tid til at arbejde med børn/unge i udsatte positioner. 55 pct. af skole- og fritidspædagogerne har tilstrækkelig tid, mens 44 pct. af daginstitutionspædagogerne har tilstrækkelig tid.

Figur 3: I hvilken grad er der tilstrækkelig tid til....

I undersøgelsen har pædagogerne haft mulighed for at uddybe deres svar. I svarene peger mange af pædagogerne på, at der er kommet flere og flere børn i udsatte positioner og børn med diagnoser, som skal rummes, og at det ofte sker på bekostning af de børn der trives, og er velfungerende.

Citater fra pædagoger i vilkårsundersøgelsen:

- Der er ikke tid til det enkelte barn. Og man når ikke det, man vil igennem sin faglighed til de udsatte børn (pædagog på skole- og fritidsområdet).
- Vi oplever utilstrækkelig tid til at fokusere på enkelte børn, grundet for få hænder og for store udfordringer. Vi tager os tiden til at snakke om de forskellige børn i vores pauser, men oplever alt for lidt tid til at kvalificere vores arbejde med børnene (pædagog på skole- og fritidsområdet).
- Vi mangler hænder/tid til at kunne tage os af særligt udsatte børn (børn med specielle behov, adfærd, diagnoser). Der er ikke nok ressourcer til inklusion. Inklusion tager tid og kan ikke klares på en time om ugen (pædagog på skole- og fritidsområdet).
- Vi får flere og flere børn i udsatte positioner som kræver mandsopdækning og en streng struktur på stuen. Dette stiller store krav til både børn og voksne og de velfungerende børn betaler en pris da de ofte skal være mere rummelig end deres alder og behov er til. Det er hårdt arbejde og kræver utrolig meget (pædagog i daginstitution).
- Jeg synes, at vi bruger rigtig meget på enkelte børn i udsatte positioner, så de børn der bare trives eller ikke gør det store væsen af sig går glip af vi pædagogers tid (pædagog i daginstitution).
- Vi ser en kæmpe stigning i børn med autisme mm., som ikke bliver visiteret videre og som skal inkluderes i almene tilbud - dette er en umulig opgave når der står to pædagoger og en medhjælper til 23 børn på en stue (pædagog i daginstitution).

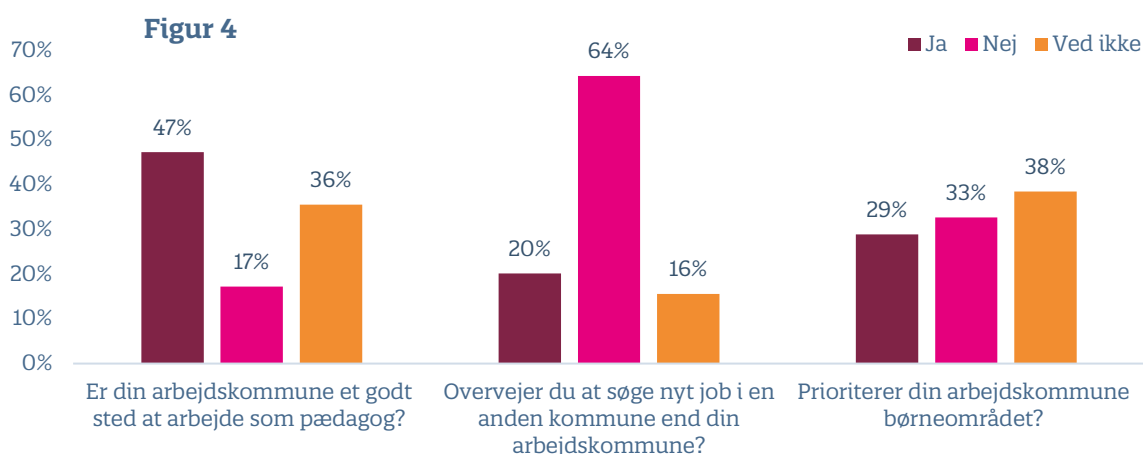
73 pct. af pædagogerne svarer, at der på deres arbejdsplads er afsat tid til planlægning, evaluering og refleksion af det pædagogiske arbejde. 22 pct. svarer nej. De pædagoger, der har afsat tid til planlægning, evaluering og refleksion er efterfølgende spurgt til, om de oplever, det er nok. Her svarer 55 pct., at det ikke er tilstrækkeligt. Kigger vi på forskellen mellem daginstitutions- og skole- og fritidsområdet oplever flere pædagoger på skole- og fritidsområdet, at de har tilstrækkelig tid til planlægning, evaluering og refleksion af det

pædagogiske arbejde. 51 pct. af skole- og fritidspædagogerne, og kun 33 pct. af daginstitutionspædagogerne har tilstrækkelig tid.

Pædagogernes tilfredshed med deres arbejdskommune

47 pct. af pædagogerne svarer ja til, at deres arbejdskommune er et godt sted at arbejde som pædagog. 17 pct. svarer nej, og 36 pct. ved det ikke. 20 pct. af pædagogerne svarer ja til, at de overvejer at søge nyt job i en anden kommune end deres arbejdskommune, 64 pct. svarer nej, og 16 pct. ved det ikke. Der er ikke nævneværdige forskelle i svarene på tværs af daginstitutions- og skole- og fritidsområdet.

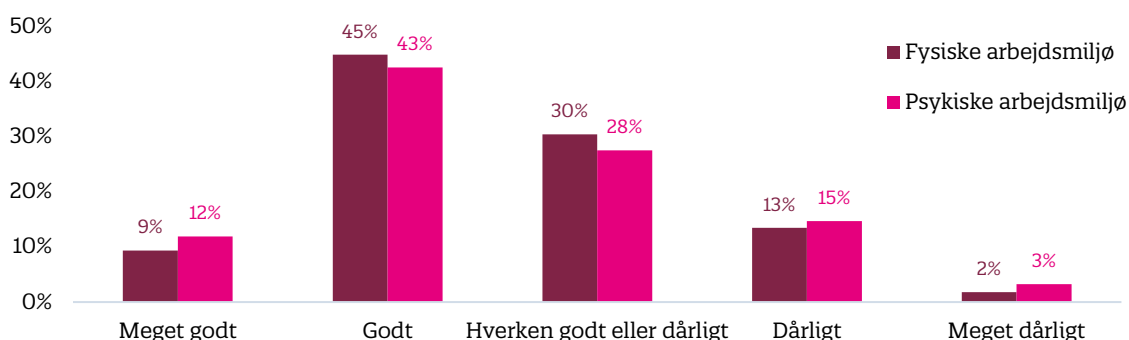
29 pct. af pædagogerne svarer ja til, at deres arbejdskommune prioriterer børneområdet, 33 pct. svarer nej, og 38 pct. ved det ikke.

Tid til faglighed giver et bedre arbejdsmiljø

54 pct. af pædagogerne vurderer deres fysiske arbejdsmiljø til at være godt eller meget godt, og 55 pct. vurderer deres psykiske arbejdsmiljø til at være godt eller meget godt.

Figur 5: Hvordan vil du vurdere dit arbejdsmiljø?

Vilkårsundersøgelsen viser, at der er en sammenhæng mellem det at kunne bruge sin faglighed optimalt og ens psykiske arbejdsmiljø, således at pædagoger, der i høj grad har tilstrækkelig tid til at bruge deres faglighed optimalt i hverdagen, vurderer i langt højere grad end pædagoger, der ikke har tid til faglighed, at deres psykiske arbejdsmiljø er godt eller meget godt.

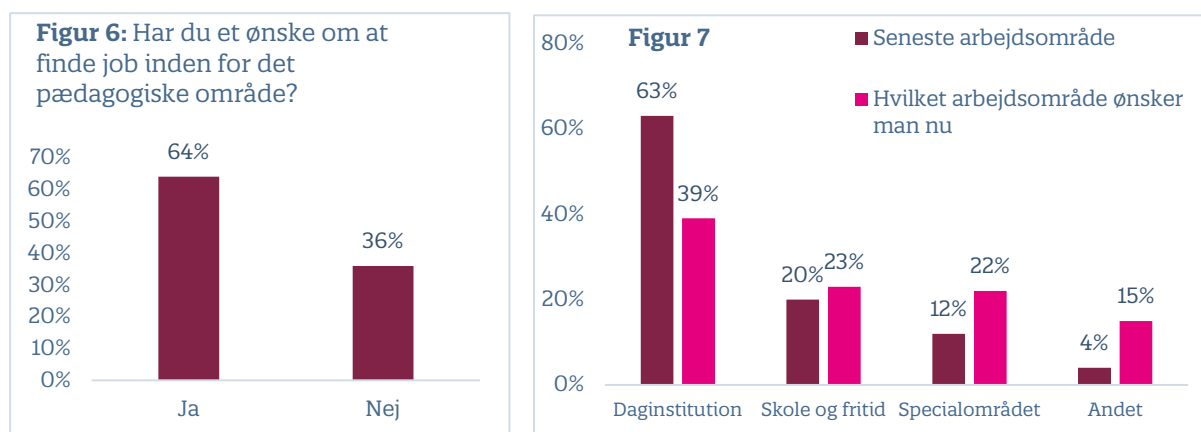
Støj har også en stor betydning for pædagogernes arbejdsmiljø. 89 pct. af daginstitutionspædagogerne og 87 pct. af skole- og fritidspædagogerne angiver, at de er udsat for baggrundsstøj, der forstyrrer arbejdet. Der er en tydelig statistisk sammenhæng mellem

udsættelsen for baggrundsstøj og vurderingen af det fysiske arbejdsmiljø. 75 pct. af daginstitutionspædagogerne og 76 pct. af skole- og fritidspædagogerne vurderer, at børnene i nogen eller høj grad er påvirket af støjen.

Der er endvidere en tydelig statistisk sammenhæng mellem vurderingen af det psykiske arbejdsmiljø og overvejelsen om at søge nyt job i en anden kommune end den nuværende arbejdskommune.

En tredjedel af de ledige pædagoger ønsker at forlade faget

36 pct. af de ledige pædagoger ønsker ikke at vende tilbage til det pædagogiske område. Samtidig kan vi se i undersøgelsen, at flere af de pædagoger, der før arbejdede på daginstitutionsområdet, og som stadig har et ønske om at blive i faget, i højere grad ønsker at finde et job på skole- og fritidsområdet eller specialområdet (se figur 7).

De ledige pædagoger har haft mulighed for at uddybe, hvorfor de ønsker at forlade faget. Det skyldes bl.a. sygdom og udbrændthed. Flere beskriver, hvordan helbredet er blevet påvirket af arbejdet, og at de derfor ikke længere ser sig i stand til at vende tilbage til faget. Derudover udtrykker flere frustration over dårlige arbejdsvilkår, der i sidste ende kan føre til mistro.

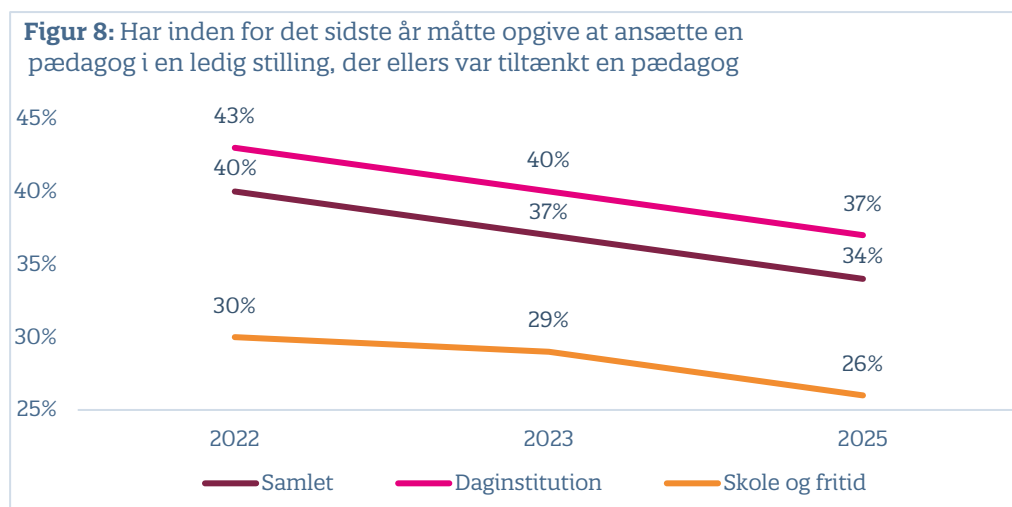
Flere ledige giver udtryk for, at ønsket om at finde job i en anden branche skyldes, at vilkårene for at bruge og udøve sin pædagogfaglighed er for dårlige. Sidst beretter flere ledige om, at de er sygemeldte, og at dette særligt skal ses i lyset af de vilkår, som de har arbejdet under. Ledige pædagoger oplever blandt andet at være "mættet" og "omsorgstrætte", hvorfor de ikke ønsker at vende tilbage til det pædagogiske område.

Citater fra ledige pædagoger om, hvorfor de ønsker at forlade faget:

- Jeg er ved at tage en ny uddannelse - for jeg synes det er så dårlige vilkår man har som pædagog. Har været gået ned med stress to gange [...].
- Dagtilbudspædagog er mit drømmejob. Så det er med stor sorg at jeg har fravalgt det. Det har jeg gjort pga. dårlige normeringer, ringe vilkår, pædagogiske koncepter, læreplanstemaer, stigende dokumentationskrav, for lidt forberedelsestid og UTROLIG ringe løn ift. indsats.

34 pct. af lederne har inden for det sidste år måtte opgive at ansætte en pædagog i en ledig stilling, der var tiltænkt en pædagog. Det er et mindre fald sammenlignet med Vilkårsundersøgelsen 2022, hvor vi første gang stillede spørgsmålet. Lidt flere ledere på

daginstitutionsområdet har måtte opgive at ansætte en pædagog. Godt nok oplever lederne, at det er blevet lidt nemmere at rekruttere pædagoger, men det er stadig bekymrende, at mere end en tredjedel af de ledige pædagoger ønsker at forlade faget.

Undersøgelsen viser samtidig, at det psykiske arbejdsmiljø blandt de ledere, der IKKE har måtte opgive at ansætte en pædagog i en ledig stilling er bedre sammenlignet med de ledere, der har måtte opgive at ansætte en pædagog (61 pct. vs. 76 pct. som har et godt psykisk arbejdsmiljø).

Daginstitution

13.173 pædagoger og 1.293 pædagogfaglige ledere, som arbejder i kommunale og selvejende daginstitutioner, har deltaget i vilkårsundersøgelsen. Resultaterne viser følgende:

- De fleste pædagoger oplever i mindre grad eller slet ikke, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel.
- Størstedelen af pædagogerne har sjældent eller aldrig en normering i hverdagen på 1:3 i vuggestuen eller 1:6 i børnehaven.
- Hver fjerde pædagog er den eneste faste pædagog på sin stue, og 11 pct. af lederne har én eller flere stuer helt uden pædagoger.

Mange pædagoger oplever ikke, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel

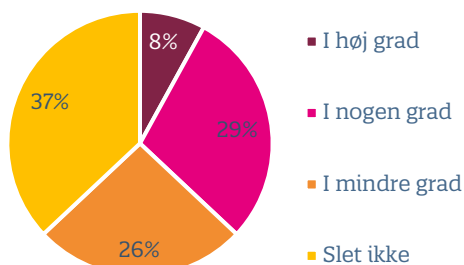
Med den politiske aftale om minimumsnormeringer skal kommunerne i dag leve op til en normering på 1:3 i vuggestuen og 1:6 i børnehaven på kommuneniveau. Det vil sige, at normeringen er et gennemsnit for hele kommunen. I denne undersøgelse har vi spurgt pædagogerne, hvordan de oplever effekten af minimumsnormeringer i hverdagen.

37 pct. af pædagogerne oplever, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene, mens 63 pct. i mindre grad eller slet ikke oplever, det har gjort en positiv forskel. 39 pct. af pædagogerne svarer, at de altid eller ofte har en normering i hverdagen på 1:3 i vuggestuen eller 1:6 i børnehaven. 41 pct. har sjældent en normering på 1:3 eller 1:6 i hverdagen, og 20 pct. har aldrig en normering på 1:3 eller 1:6 i hverdagen.

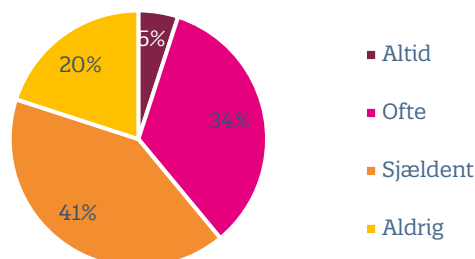
En stor del af pædagogerne oplever i hverdagen at stå alene med store børnegrupper. 65 pct. af pædagogerne var på en tilfældig dag i januar/februar 2025 alene med den samlede børnegruppe i perioder af dagen. I gennemsnit var de alene med 9 børn i vuggestuen og 16 børn i børnehaven.

De pædagoger, som ofte har en normering i hverdagen på 1:3 i vuggestuen eller 1:6 i børnehaven, oplever at have mere tid til det enkelte barn, til at arbejde med børnene i mindre grupper, til at arbejde med børn i udsatte positioner og til at arbejde med inkluderende børnefællesskaber.

Figur 9: Har minimumsnormeringer gjort en positiv forskel for børnene?

Figur 10: Hvor ofte har I en normering i hverdagen på din stue, hvor der er mindst 1:3 i vuggestuen eller mindst 1:6 i børnehaven?

I undersøgelsen har pædagogerne haft mulighed for at uddybe deres svar i forhold til, om minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene. Blandt de pædagoger, der i høj eller i nogen grad oplever, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene, skriver de bl.a., at der er bedre tid til fordybelse og tid til det enkelte barn. De pædagoger, der i mindre grad oplever, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene, skriver bl.a., at det skyldes, at der er kommet flere børn med udfordringer og flere børn i udsatte positioner.

Citater fra pædagoger der i høj grad oplever, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene:

- Da vi var oppe på minimumsnorm på stuen i 2023, da gjorde det en stor forskel :-). Der var en endnu bedre og gladere stemning, og en hel anden tid til fordybelse :-). Vi kunne gå i gang med lige hvad vi og børnene havde brug for og lyst til, det var en virkelig god tid :-). De børn der havde det vanskeligt, kunne få ro til dannelse og udvikling, med en voksen, det var tydeligt at der var bedre udvikling dengang.
- En minimumsnormering kan have en positiv indvirkning. Når der er plads til fordybelse i legen, får børnene mulighed for at udvikle sig i deres eget tempo, og de voksne kan give den nødvendige opmærksomhed til hvert enkelt barn. Det kan føre til mindre stress både for børnene og de voksne, hvilket skaber en bedre og mere konstruktiv læring og udvikling. Når normeringen er tilstrækkelig, kan der være et større fokus på børns individuelle behov, og det kan forbedre både deres sociale, følelsesmæssige og kognitive udvikling.

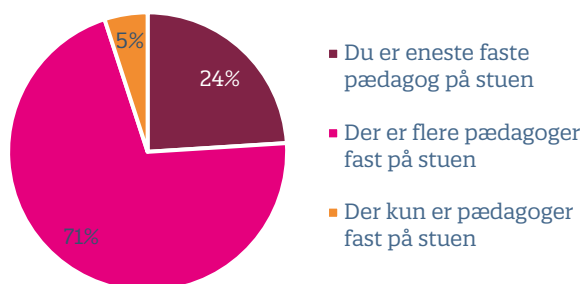
Citater fra pædagoger der i mindre grad oplever, at minimumsnormeringer har gjort en positiv forskel for børnene:

- Der er blot kommet flere børn med særlige behov eller i udsatte positioner, der skal inkluderes.
-
- Det mærkes ikke synderligt, da vi i en længere periode, har haft børn, som har krævet ekstra meget støtte og omsorg. Her er to personaler på hver stue ikke optimalt.

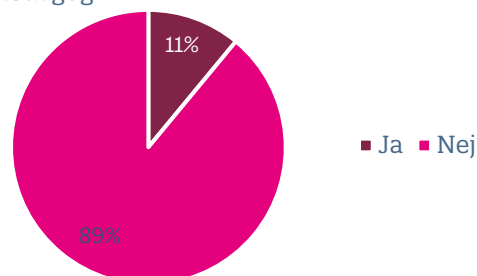
Mange børn må se langt efter en pædagog

Hver fjerde pædagog arbejder i dag på en stue, hvor de er den eneste faste pædagog. Undersøgelsen viser også, at der er stuer helt uden pædagoger. 11 pct. af lederne svarer, at de lige nu har en eller flere stuer i deres institution, hvor der ikke er en fast pædagog.

Figur 11: Arbejder du i dag på en stue, hvor:

Figur 12: Er der i din institution én eller flere stuer, hvor der lige nu ikke er en fast pædagog?

De pædagoger, der er ene pædagog på stuen, har haft mulighed for at uddybe, hvad det betyder for det pædagogiske arbejde. Her peger pædagogerne på manglende faglig sparring, at de føler et stort eneansvar for kvaliteten af det pædagogiske arbejde og det faglige overblik, og sidst føler de, at børnene ikke får den opmærksomhed de har brug for og fortjener, og de har heller ikke de samme ressourcer til forældresamarbejdet.

Det siger pædagogerne i undersøgelsen om at være den eneste pædagog på stuen.

Mangler faglig sparring:

- Den faglige sparring bliver mere praktisk. Bliver ikke udfordret så meget på min faglighed. Er meget glad for mine kollegaer og vil ikke undvære dem, men kan godt mærke der mangler lidt bid i de faglige observationer.
- Jeg har ikke nogen at sparre med som kender børnene i alle de forskellige hverdagssituationer udover unge uuddannede mennesker (som gør et godt stykke arbejde) men den faglige sparring mangler med en som kender børnene lige så godt som mig der er fast pædagog på stuen.

Føler et stort eneansvar for kvaliteten af det pædagogiske arbejde:

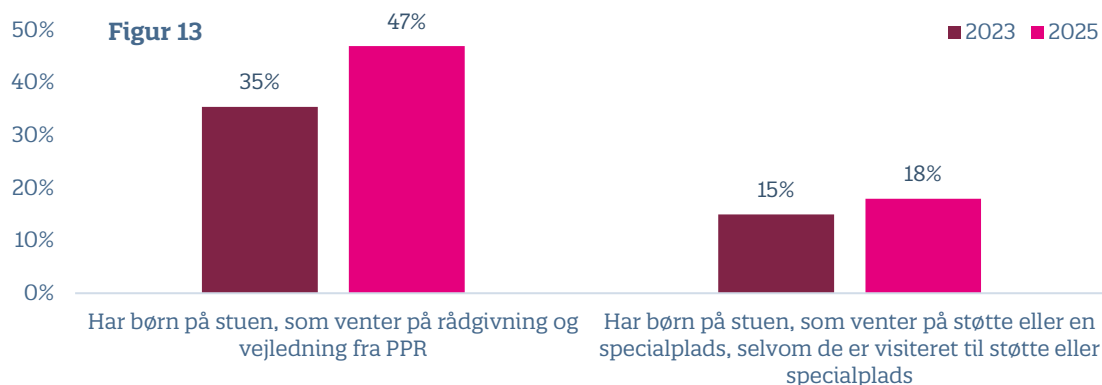
- Det betyder at der er SÅ mange ting jeg skal holde styr på. Både planlægningen for dagen, afholde alle forældresamtaler eller andre møder omkring vores børn, ALT det skriftlige. Der er bare generelt en del forberedelse tid der skal gøres hjemme da der ikke er tid på arbejdet.
- Jeg har et stort ansvar i at sikre kvaliteten og har al kontakt med vores samarbejdspartnere som PPR, skole mm.

Børnene får ikke den opmærksomhed de fortjener og har brug for:

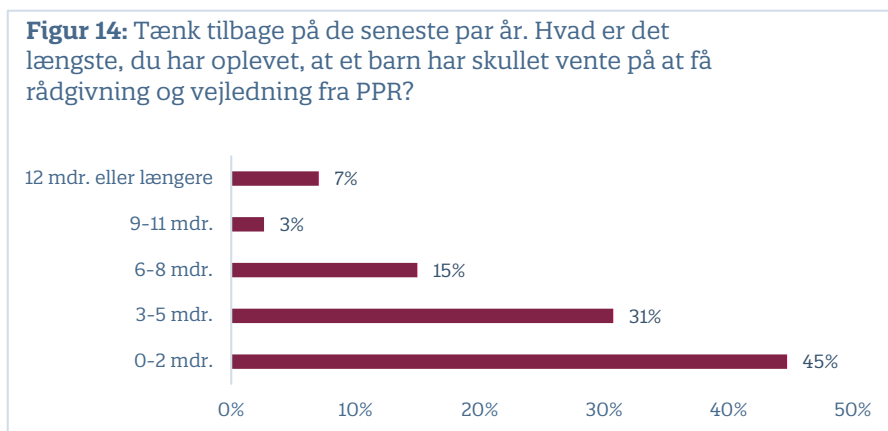
- Det (pædagogiske arbejde) bliver ringere. Børnene mangler tydelige voksne og klare rammer. Vi PRØVER at holde ovenstående og en fast struktur- men svært med forskellige (unge) vikarer.
- En evig dårlig samvittighed over at det, man gør, aldrig er nok. Der er brug for at være flere kvalificerede om at dele stuens opgaver som indkøring, planlægning af aktiviteter, planlægning af tiltag, handleplaner, forældresamtaler, deltagelse på kurser og bare at kunne være til stede med børnene. Jeg må lave og planlægge tiltag og handleplaner når jeg har fri fra arbejde og prøve at instruere medhjælpere i at udføre dem, da jeg ikke kan være på alle børn hele tiden. Hvis jeg er syg i et par dage kommer jeg tilbage til kaos og forældre og medhjælpere der står klar med spørgsmål og problematikker jeg så skal starte forfra med at løse. En pædagog er bare ikke nok til at tilgodese 13 små børn og deres fælles og individuelle behov.

Flere pædagoger oplever at måtte vente på rådgivning og vejledning fra PPR

47 pct. af pædagogerne svarer ja til, at de har børn på stuen, hvor de venter på rådgivning og vejledning fra PPR. Dette er en stigning siden undersøgelsen i 2023, hvor 35 pct. angav, at de ventede på hjælp fra PPR. Derudover svarer 18 pct. af pædagogerne, at de har børn på stuen, som venter på støtte eller en specialplads, selvom de er visiteret til støtte eller en specialplads. Her er der tale om en stigning siden 2023 på tre procentpoint.

Langt størstedelen af pædagogerne har mellem et og tre børn på deres stue, hvor de venter på rådgivning og vejledning fra PPR. Pædagogerne er også blevet spurgt til, hvad det længste er, de har oplevet, at et barn har skullet vente på at få rådgivning og vejledning fra PPR. 45 pct. af pædagogerne har oplevet en ventetid på op til to måneder på at få rådgivning og vejledning fra PPR, 31 pct. har ventet mellem 3-5 måneder, og den sidste fjerdedel har ventet i et halvt år eller mere (se figur 14).

Pædagogerne har i undersøgelsen haft mulighed for at beskrive, hvilke konsekvenser det har for børnene, at de må vente længere tid på rådgivning og vejledning fra PPR. Her peger de på, at barnets trivsel forværres, hvilket bl.a. kommer til udtryk ved, at de bliver udadreagerende og trækker sig fra fællesskabet. De peger også på, at det går ud over hele børnegruppen, da der opstår mere uro og flere konflikter, og at de stille og velfungerende børn får mindre opmærksomhed. Det presser også pædagogerne, som oplever afmagt, frustration og udbrændthed. Flere pædagoger peger på, at systemet er for rigtigt, og at det går for langsomt med at få den hjælp, der er behov for.

Citater fra pædagoger:

Om barnets forværrede trivsel:

- Barnet kom mere og mere i mistrivsel og fik svære og svære ved at deltage i alle sociale sammenhænge og endte med at blive selvskadende så voldsomt at forældre endte på skadestuen med barnet.

Om hvordan ventetiden påvirker både det enkelte barn og hele børnegruppen:

- Det påvirker det enkelte barns trivsel og udvikling. Dertil tager det voksen ressourcer væk fra resten af børnegruppen, i forsøget på at understøtte det udsatte barn bedst muligt og derigennem påvirker det alle børnenes trivsel og udvikling.

Om pædagogernes oplevelse af afmagt:

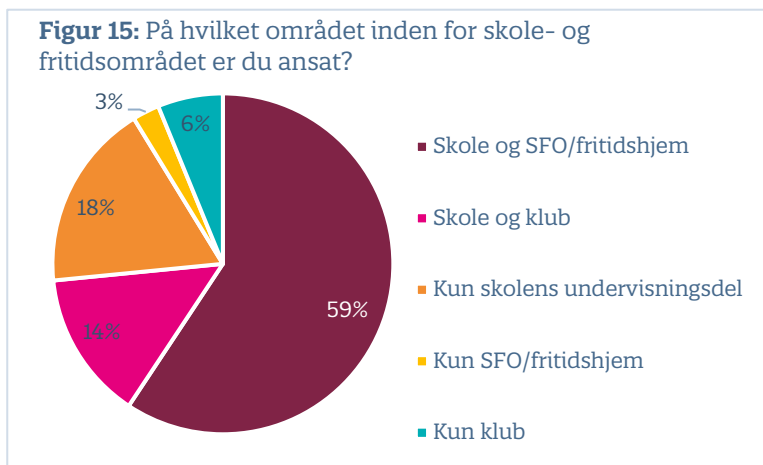
- Det er frustrerende ikke at kunne få hjælp til at hjælpe et barn. Når vi ikke har de rigtige redskaber til at støtte og hjælpe et barn [...] det går ud over de andre børn. Vi bliver udbrændte og føler os utilstrækkelige.

Om et system som er rigidt og langsommeligt:

- Det tager tid at få alt til at flaske sig og jo længere der skal bruges på at vente, jo længere går der før rette hjælp kommer i værk – det er en hæmsko, at alt skal igennem flere parametre før der er hjælp at hente.

Skole- og fritidsområdet

5.636 pædagoger, som arbejder i kommunale og selvejende skoler og fritidsinstitutioner, har deltaget i undersøgelsen. Som det fremgår af figur 15, har de fleste pædagoger både timer i skolen og i fritidsinstitutionen. Samlet set er det 73 pct. af pædagogerne, der har timer i skolens undervisningsdel og i SFO'en/fritidshjemmet eller klubben.

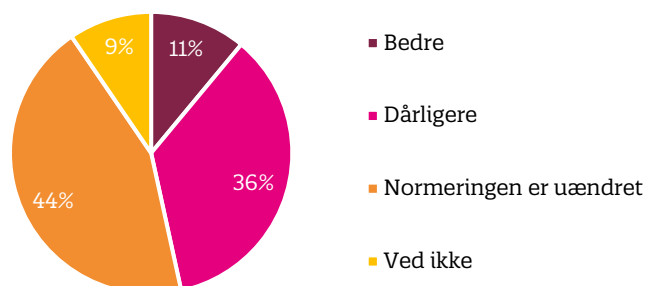
Resultaterne for skole- og fritidspædagogerne viser følgende:

- Hver tredje pædagog oplever, at normeringen i fritidsinstitutionen er blevet dårligere.
- 6 ud af 10 pædagoger har børn, som har særlig støtte i undervisningen, men ikke får ekstra støtte i SFO'en/fritidshjemmet.
- 8 ud af 10 pædagoger gennemfører undervisning med en lærer ugentligt eller dagligt.
- Mere end 8 ud af 10 pædagoger kan give støtte til elever med særlige behov, så de kan indgå i klassefællesskabet.

Mere end hver tredje oplever, at normeringer er blevet dårligere

Hver tredje fritidspædagog oplever, at normeringen er blevet dårligere inden for det sidste år. Kun hver tiende oplever, at den er blevet bedre.

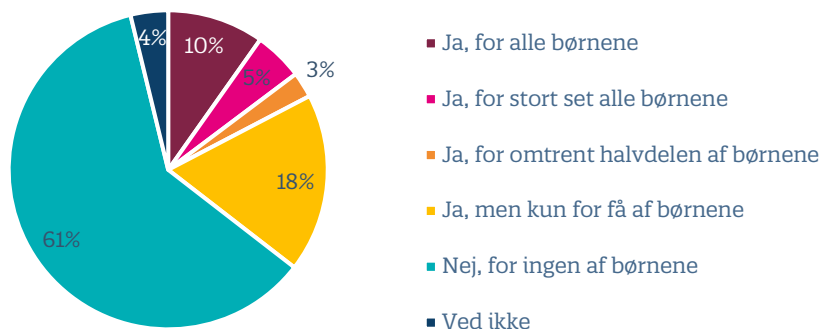
Figur 16: Er normeringen i din institution inden for det sidste år blevet:

Mangelfuld støtte til børn i SFO

88 pct. af pædagogerne svarer, at der er børn i deres fritidsinstitution, som har særlig støtte i undervisningstiden. Blandt dem svarer 61 pct., at ingen af de børn får ekstra støtte i fritidsinstitutionen.

Figur 16: Følger støtten med fra undervisning til SFO?

Pædagogerne har selv haft mulighed for at uddybe konsekvenserne. De beskriver bl.a., at de må løse støtteopgaven uden ekstra ressourcer, hvilket går udover det almene pædagogiske arbejde.

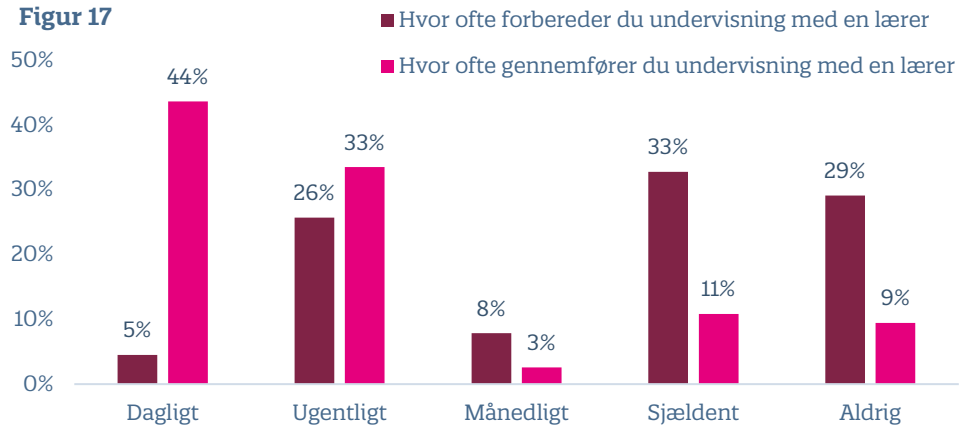
Citater fra skole- og fritidspædagoger om støtten følger med fra skolen til SFO

- Frustrerende, at i alle de år, jeg har været pædagog, så er børnene, der har haft støtte i skolen, altid blevet "normale", når skoledagen sluttede.
- Ingen af dem får ekstra ressourcer, men vi må ofte prioritere, så de modtager særlig støtte fra os, som allerede er der. Dette sker på bekostning af resten af børnegruppen.
- Støtten, som er tildelt i skolen, følger ikke med i SFO-delen. Her skal vi selv dække støtten, og de timer går fra alle de andre børn i SFO, som så skal undvære en pædagog.

Pædagoger giver støtte til elever med særlige behov i undervisningen

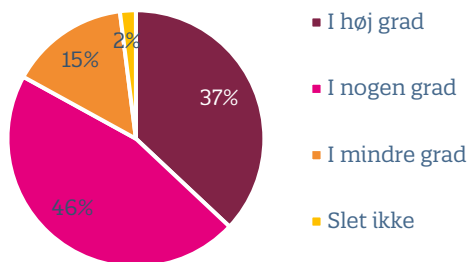
77 pct. af pædagogerne gennemfører undervisning med en lærer ugentligt eller dagligt, men når det kommer til at forberede undervisningen med lærerne, sker det slet ikke lige så hyppigt. 31 pct. af pædagogerne forbereder dagligt eller ugentligt undervisning med en lærer.

Figur 17

83 pct. af pædagoger kan give støtte til elever med særlige behov, så de kan indgå i klassefællesskabet, mens 17 pct. af pædagogerne i mindre grad eller slet ikke kan give støtte til elever med særlige behov.

Figur 18: Kan du give støtte til elever med særlige behov, så de kan indgå i klassefællesskabet?

Citater fra pædagoger om at give støtte til elever med særlige behov:

- For at læreren kan gennemføre sin undervisning er der 3-4 børn der kræver ekstra opmærksomhed fra enten læreren eller mig og jeg bruger meget tid på de børn.
- Det er mit primære arbejdsområde at støtte børn med særlige behov, men der er bare for mange børn, som har brug for den særlige støtte på en gang.

De pædagogfaglige ledere

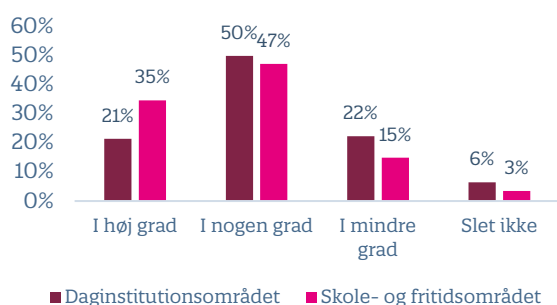
1.810 ledere ansat i kommunale eller selvejende institutioner har deltaget i vilkårsundersøgelse 2025. 90 pct. af lederne er ledere af medarbejdere, og 10 pct. er ledere af ledere. 80 pct. af lederne arbejder på daginstitutionsområdet og 20 pct. arbejder på skole- og fritidsområdet. Resultaterne for de pædagogfaglige ledere viser følgende:

- Mere end hver fjerde leder oplever, at deres nærmeste leder ikke sikrer rammer og ressourcer til, at de kan drive pædagogfaglig ledelse tæt på den pædagogiske praksis.
- Tiden til pædagogfaglig ledelse er begrænset, og særligt på daginstitutionsområdet.
- Generelt oplever lederne at have et nogenlunde tilfredsstillende fysisk og psykisk arbejdsmiljø. Alligevel oplever flere ledere også, at de føler sig presset over mængden af ledelsesopgaver.
- Ifølge lederne er mere tid til pædagogfaglig ledelse den vigtigste faktor til at understøtte et bedre psykisk arbejdsmiljø.
- Lederne er interesseret i efter- og videreuddannelse, men mulighederne er begrænset da der mangler tid til det i en travl hverdag.

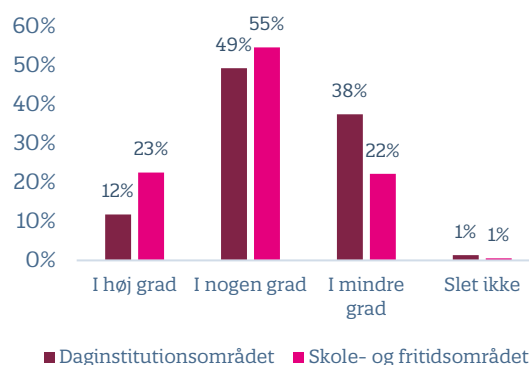
Daginstitutionslederne har sværere vilkår for at udøve pædagogfaglig ledelse

Overordnet har lederne forskellige opfattelser af, i hvor høj grad deres nærmeste leder sikrer rammer og ressourcer for pædagogfaglig ledelse, og om de oplever at have tilstrækkelig tid til pædagogfaglig ledelse. Lederne på skole- og fritidsområdet angiver en mere positiv oplevelse af, deres nærmeste leder sikrer rammer og ressourcer for pædagogfaglig ledelse tæt på den pædagogiske praksis. Hvor 35 pct. af lederne på skole- og fritidsområdet mener, at deres nærmeste leder sikrer dette i høj grad, gælder det kun 21 pct. af lederne på daginstitutionsområdet.

Figur 19: Sikrer din nærmeste leder rammer og ressourcer til, at du kan bedrive pædagogfaglig ledelse tæt på den pædagogiske praksis?

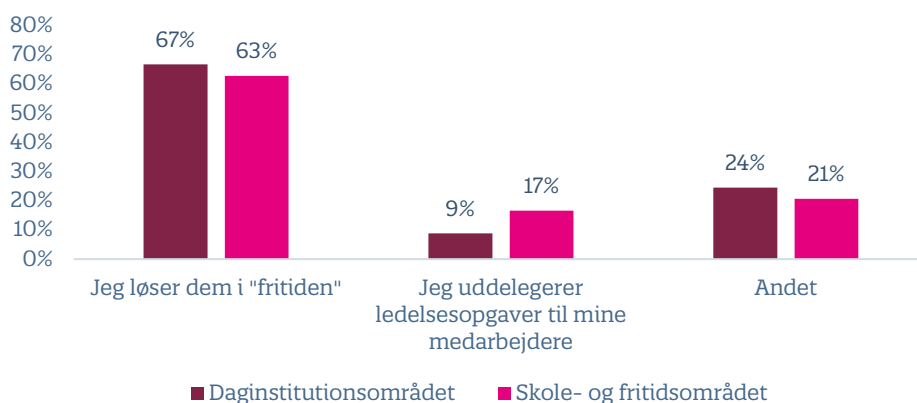
Figur 20: Er der tilstrækkelig tid til pædagogfaglig ledelse?

Lederne på skole- og fritidsområdet oplever i højere grad end lederne på daginstitutionsområdet at have tid til pædagogfaglig ledelse. 23 pct. af lederne på skole- og fritidsområdet vurderer, at de i meget høj grad har tilstrækkelig tid, mens det kun gælder 12 pct. af lederne på daginstitutionsområdet.

70 pct. af daginstitutionslederne svarer, at de har for mange opgaver i forhold til deres arbejdstid, mens det "kun" gør sig gældende for 48 pct. af lederne på skole- og fritidsområdet. En væsentlig konsekvens af, at lederne har for mange opgaver er, at flere arbejdsopgaver må løses udenfor arbejdstiden (se figur 21). Henholdsvis 67 pct. og 63 pct. af lederne på daginstitutions- og skole- og fritidsområdet oplever, at løse arbejdsopgaver i deres fritid.

Figur 21: Konsekvenser for løsningen af ledelsesopgaver

Den manglende tid til pædagogfaglig ledelse betyder ifølge flere ledere, at opgaver må nedprioriteres eller helt udskydes.

Citater fra ledere:

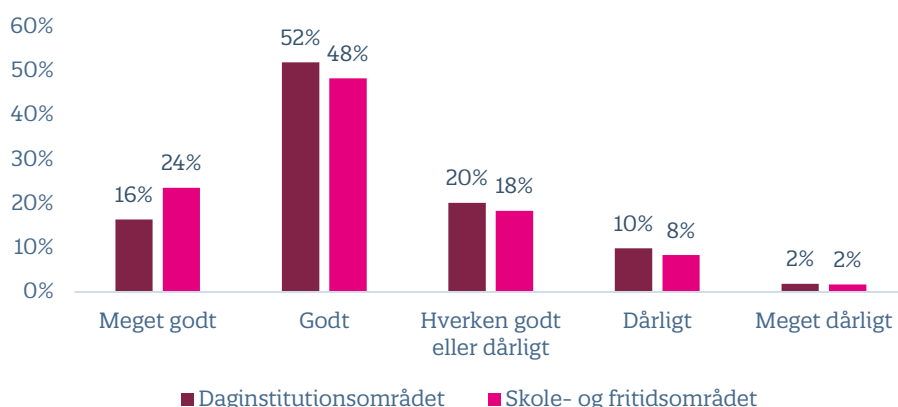
- Nogle opgaver bliver meget forsinkede eller slet ikke udført.
- [Jeg] må prioritere og acceptere at ikke alle opgaver løses 100 % optimalt.
- Pædagogfagligheden nedprioriteres.
- Jeg når ikke faglig ledelse eller at være på gulvet.
- Jeg er konstant bagud – og må hele tiden vurdere de forskellige opgaver op imod hinanden.

Mere tid til pædagogfaglig ledelse kan forbedre ledernes psykiske arbejdsmiljø

Størstedelen af lederne i både daginstitutioner og på skole- og fritidsområdet vurderer deres psykiske arbejdsmiljø til at være godt. Kun ca. 1 ud af 10 vurderer, at deres psykiske arbejdsmiljø er direkte dårligt eller meget dårligt. Dog bør det bemærkes, at op mod hver

femte leder giver udtryk for, at deres arbejdsmiljø hverken er godt eller dårligt, hvorfor en forholdsvis stor andel af lederne ikke oplever et direkte godt arbejdsmiljø.

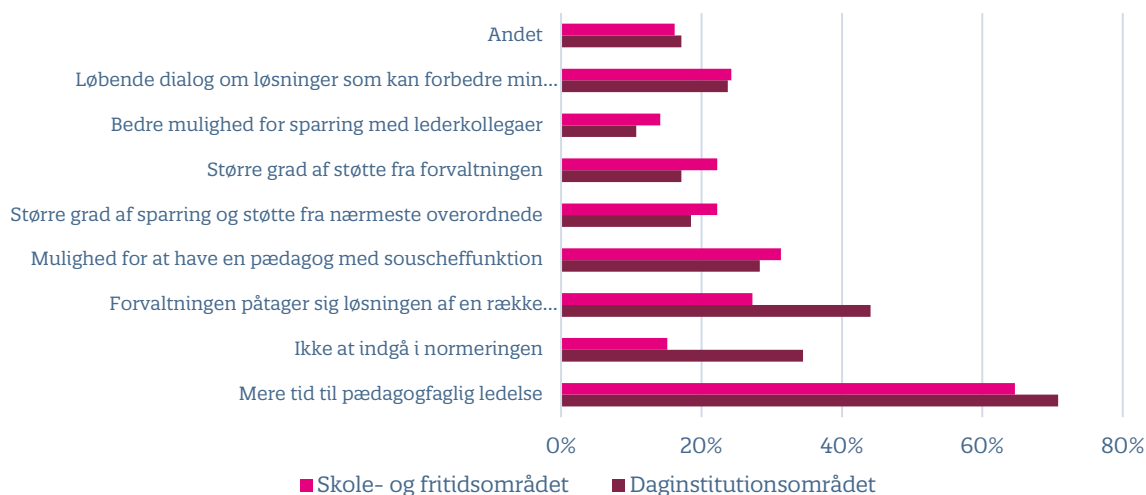
Figur 22: Psykisk arbejdsmiljø

De ledere, der har svaret, at de har et dårligt/meget dårligt psykisk arbejdsmiljø samt hverken godt eller dårligt, er efterfølgende blevet spurgt til, hvad der kan forbedre deres psykiske arbejdsmiljø. På tværs af områderne er lederne enige om, at mere tid til pædagogfaglig ledelse vil bidrage mest til at forbedre det psykiske arbejdsmiljø. Det gælder for hhv. 71 pct. og 65 pct. af lederne på daginstitutionsområdet og skole- og fritidsområdet.

Der findes dog også væsentlige forskelle mellem arbejdsområderne. På skole- og fritidsområdet ønsker lederne sig en souschef, mens lederne på daginstitutionsområdet ønsker, at forvaltningen påtager sig løsningen af en række administrative opgaver (44 pct.) samt at de ikke indgår i normeringen (34 pct.).

Figur 23: Hvad ville gøre den største forskel for, at dit psykiske arbejdsmiljø kunne forbedres?

Note: Respondenterne har haft mulighed for at vælge mere end én svarkategori, hvorfor svarene summerer til mere end 100 pct.

De specialiserede områder

1.570 pædagoger, der arbejder uden for almenområdet, har deltaget i vilkårsundersøgelsen. 25 pct. af pædagogerne arbejder med børn i alderen 0-5 år, 40 pct. arbejder med børn i alderen 6-18 år, 8 pct. arbejder med ældre borgere og 36 pct. arbejder på socialområdet. Resultaterne viser følgende:

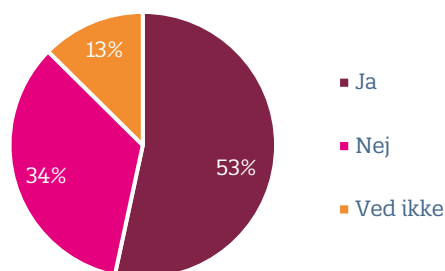
- Lidt mere end halvdelen af pædagogerne uden for almenområdet oplever, at der mangler økonomiske ressourcer på deres arbejdsplads.
- Mangel på ressourcer mærkes særligt i kraft af nedslidte fysiske rammer og færre pædagoger.
- Pædagogerne uden for almenområdet oplever, at der er tid til at bruge deres faglighed optimalt i hverdagen. Derimod mangler der tid til faglig sparring med nærmeste leder.
- Under halvdelen af pædagogerne uden for almenområdet oplever, at deres arbejdskommune er et godt sted at være som pædagog. Næsten hver femte overvejer at søge job i en anden kommune.

Der mangler økonomiske ressourcer på arbejdspladsen

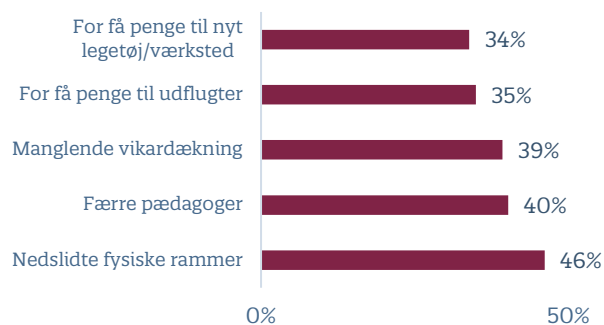
53 pct. af pædagogerne og lederne, der arbejder på specialområdet, oplever, at der generelt mangler økonomiske ressourcer på deres arbejdsplads. Derimod oplever kun 34 pct., at der ikke er mangel på økonomiske ressourcer. Pædagoger, der arbejder uden for almenområdet, oplever i lidt mindre grad, at der mangler ressourcer sammenlignet med pædagoger i (almene) daginstitutioner og skole og fritidsinstitutioner (64 pct.).

Vi har spurgt ind til, hvordan manglen på økonomiske ressourcer i institutionen konkret mærkes. Her peger pædagogerne særligt på nedslidte fysiske rammer (46 pct.), færre pædagoger (40 pct.) og manglende vikardækning (39 pct.).

Figur 24: Oplever du, at der generelt er mangel på økonomiske ressourcer på din arbejdsplads?

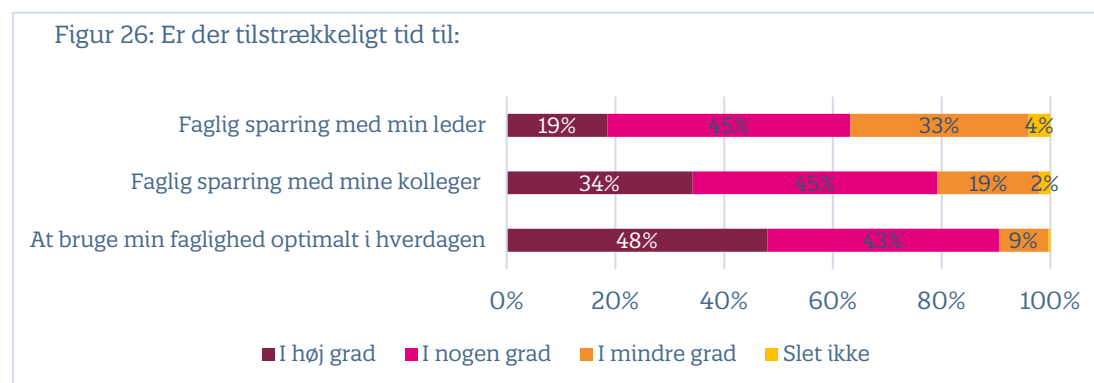

Figur 25: Hvordan mærker I manglen på økonomiske ressourcer i din institution?

Pædagoger uden for almenområdet kan bedre bruges deres faglighed

Et stort flertal af pædagoger uden for almenområdet oplever, at de har tilstrækkelig tid til at bruge deres faglighed optimalt i hverdagen. Når det gælder faglig sparring med kolleger, oplever pædagogerne uden for almenområdet generelt også, at de har gode forudsætninger. Derimod er oplevelsen af faglig sparring med ens nærmeste leder mindre positiv. Her svarer 37 pct., at de ikke har tilstrækkelig tid til faglig sparring.

Undersøgelsen viser samtidig, at pædagoger uden for almenområdet har bedre vilkår for at bruge deres faglighed optimalt i hverdagen sammenlignet med pædagoger på (det almene) daginstitution samt skole- og fritidsområde. 48 pct. af pædagogerne uden for almenområdet har i høj grad tilstrækkelig tid til at bruge deres faglighed optimalt, mens det kun gør sig gældende for 19 pct. på almenområdet. Det kommer også til udtryk i de kommentarer, pædagogerne uden for almenområdet har givet.

Citater fra pædagoger uden for almenområdet:

- Vi har meget bedre vilkår end på almenområdet. [Jeg] har selv været pædagogisk leder i almen børnehave, og [jeg] sagde mit job op, fordi jeg blev syg af ikke at kunne stå inde for vilkårene for hverken børnene eller personalet.
- Der bliver lagt stor vægt på tid til overlap og sparring hver dag, hvis der er behov.
- Pga. tid til andet arbejde, er der beregnet forberedelsestid mm., hvilket er rigtig godt. Jeg oplever, at der indenfor specialområdet er mere tid til fagligt og pædagogisk at arbejde med børnene.

Metode

Undersøgelsen er gennemført i perioden 29. januar til den 17. februar 2025. Den er udsendt som elektronisk survey til 58.298 medlemmer af BUPL og BUPL-A. 23.191 har deltaget, heraf 20.230 med komplette besvarelser. Det giver en svarprocent på 40. Undersøgelsen er repræsentativ på relevante baggrundsvARIABLE som køn, geografi og alder. I forhold til alder er pædagogerne i alderen 20-39 år underrepræsenteret, mens de ældre pædagoger på 50 år og op efter er overrepræsenteret. Det har ikke betydning for undersøgelsens konklusioner, da pædagogerne på tværs af aldersgrupperne svarer stort set det samme.

Repræsentativitet

Geografi

	Populationen	I undersøgelsen	Forskel
Bornholm	1%	1%	0%
Fyn	8%	8%	0%
Hovedstaden	6%	7%	1%
Midtsjælland	8%	8%	0%
Midtvestjylland	6%	6%	0%
Nordjylland	10%	10%	0%
Nordsjælland	9%	10%	1%
Storkøbenhavn	10%	10%	0%
Syddjylland	11%	12%	1%
Syddøst(sjælland)	6%	7%	1%
Østjylland	10%	11%	1%
Århus	7%	8%	1%
B-medlem	7%	3%	-4%

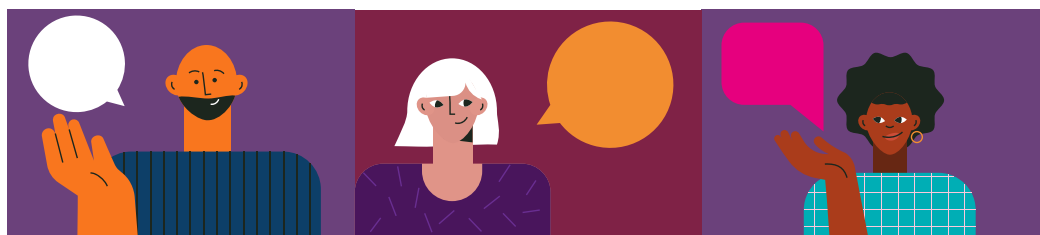
Note: B-medlem er de pædagoger, der kun er medlem af A-kassen, og dermed tilhører de ikke en lokal fagforening.

Alder

	Populationen	I undersøgelsen	Forskel
20-29 år	10%	6%	-4%
30-39 år	28%	21%	-7%
40-49 år	26%	27%	1%
50-59 år	25%	31%	6%
60 år og mere	12%	16%	4%

Køn

	Populationen	I undersøgelsen	Forskel
Kvinde	82%	86%	4%
Mand	18%	14%	-4%

Vilkårsundersøgelse 2025

BUPL

FAKTA & ANALYSE